

Літературна Хмельниччина/ Майя Драгомерецька —
Хмельницький: Видавництво, 2024. — 54 с.

ISBN 123-456-789-098-7

«Літературна Хмельниччина» — літературний альманах, створений із метою популяризувати творчість місцевих митців і мисткинь.

Збірник налічує в собі твори та уривки творів, опублікованих раніше чи наданих спеціально для проєкту, від 22 авторок і авторів із різних регіонів Хмельниччини. Тематична амплітуда не поступається стилю виконання. На сторінках «Літературної Хмельниччини» можна зустріти як інтимну любовну лірику, так і патріотичні вірші; абстрактні образи та конкретні теми.

Альманах

ISBN 123-456-789-098-7

© Усі права закріплені за авторами
© М. Драгомерецька, впорядкування, 2024
© Видавництво, ліцензія на видання,
оригінал-макет, 2024

ПЕРЕДМОВА

Поетія — це відображенням духу часу і місця, де вона народжується. Вірші — не лише особисті переживання і рефлексії, але й віддзеркалення соціальних, культурних та історичних реалій. Цей альманах стає своєрідним ліпописом Хмельницького, закарбовуючи миттєвості, які складаються у велику історію.

Альманах має на меті не лише знайомство читачів з новими творами місцевих поетів, але й популяризацію поетичного мистецтва загалом. Видання стане корисним для ліпературознавців, студентів-філологів, викладачів, а також усіх, хто цікавиться сучасною українською поезією.

Зміст альманаху складають різножанрові поетичні твори: від традиційних віршів до експериментальних форм, від ліричних сповідей до соціально ангажованих текстів. На відміну від інших ліпературних збірок, цей альманах фокусується винятково на творчості хмельницьких поетів.

Тут зібрано твори як відомих авторів, так і нових імен, що тільки починають свій поетичний шлях. Особлива увага приділялася якісному рівню творів, їхній художній цінності та відповідності загальній концепції видання.

Ми сподіваємося, що це видання стане першим кроком до більш глибокого і всеосяжного дослідження поетичного життя Хмельницького. Запрошуємо вас поринути у світ поезії, відкрити для себе нові імена і знайти ті слова, які відгукнуться у вашому серці.

Редакційна колегія

ПАЛІМПСЕСТ

Переосмислюю життя — шкодую, каюсь...
Чи палімпсест* мого буття, чи помиляюсь.
Думки — розгубленим дитям на роздоріжжі.
Під запізніле каяття — хапаю віжки...
Несу свої долі хрест, до горя звиклу, —
Душі зболілий палімпсест, що згодом випруть

Галина Корицька

подільська письменниця, поетеса, активна громадська діячка, заступниця голови Хмельницького обласного осередку Всеукраїнської творчої спілки «Конгрес літераторів України»

ЧОРНИЙ ДЕНЬ, ЧОРНИЙ СНІГ, ЧОРНЕ НЕБО...

Чорний день, чорний сніг, чорне небо.

І, здається, чорніє в очах.

Підвестись і пройти прішки треба,

Та уже не під силу цей шлях.

Біль в ногах, голові і у спині,

А душевний біль понад усе,

Бо на завтра синочку й дружині

Хтось про смерть спрашну вість принесе.

Як зростатимеш, сину, без мене?

Хто тебе по життю поведе?

Не пройтися нам лугом зеленим,

Бо без мене вже сонце зійде.

Катерина Бучуляк

*поетеса, членкиня літературного клубу “Автограф”, ВТС
“Конгрес літераторів України”*

МАНДРІВНИЦЯ

Ти знову лишився вдома –
Чекапи мене з дороги.
Мережать обличчя впома,
Невпевненість і привоги.
Але в телефоні голос
Розважливий і спокійний.

Лапаємо вічне коло,
Де кожний відкрито вільний,
Не зв'язаний і щасливий,
В любові й порозумінні.
Змивають кохання зливи

З обличчя зелені піні.
І я відлітаю з вітром,
Транслюю добро і радість!
Напхненна, мандрую світом,
Бо хочеться повертапись.

Катерина Бучуляк

*поетеса, членкиня літературного клубу “Автограф”, ВТС
“Конгрес літераторів України”*

ТОБОЮ, БОЖЕ, ДИХАЮ Й ЖИВУ

Хоча уже не та... Шукаю гавань іншу.
Не знаю: доля краща, може, й гірша
Мене чекає в майбутті...
Й нову Спорінку відкриваю.
Сонця більше!

Куди іду, навіщо, і за чим,
І що чекає в світі цім брутальнім?
Щоб не зійти на станції фатальній,
Я пізнаю. Живу і йду за Ним,
Покіль ступлю на сходинку останню...

Надія Вітвіцька

*поетеса, членкиня Хмельницького обласного осередку ВТС
«Конгрес літераторів України» та Хмельницької міської
літературної спілки «Поділля»*

ЗАКЛИНАТЕЛЬ ДОЩУ Й ПОВЕЛИТЕЛЬКА ЗМІЙ

Заклинатель дощу й повелителька
змій, ось би були суцвіття і пара!

Ось кому би варипи любовний
напій, у казан підсипаючи чари.

Я дві нипки сьогодні у вузлик
зв'яжу, як дві стежки у чистому
полі, я ніколи нікому із них не
скажу, хто до кого потрапить в
неволю.

В'єтсья-тягнеться плавно і пиho
журба, обнімаючи радість собою,
і бузкова стає та солоня ропя, де
червона кров із голубою.

Мокрі змій, в мопузки засуканий
дощ і до болю оголені нерви,
Замість зілля цілющий гопується
борщ із земних і небесних енергій.

Валерій Грошко

*поет, журналіст, громадський діяч, автор двох поетичних
збірок: «Поезії» (1993) та «Наковальня радості і духу» (2010)*

МІСЯЦЬ СЯЙВО ЛЄ НА ЗЕМЛЮ...

Місяць сяйво лє на землю з золотого жбанка,
щоб у річці квітли зорі з вечора до ранку.
Човники-долоні ніжно припулю до хвилі.
Зачаюся: запливають золотаві мрії.
Вже на пальцях заяскріли зорі-діаманпи.
Золотаві танцівниці стали на пуанпи.
Тішить річка мої руки,
Дихаю зірками,
Ніч в задумі
бродить
небом

хвилями-стежками

Марія Дем'янюк

*письменниця, поетеса, кандидат філологічних наук, доцент
кафедри філософії та політології Хмельницького національного
університету, член Національної спілки письменників України,
членкиня Всеукраїнської громадської організації «Спілка
християнських письменників України»*

ЗАПАМ'ЯТАТИ Б

Запам'ятати б день цей назавжди:
Безкрає небо і молочні хмари,
І теплий віпер, від пилку рудий,
І квітів лугових медові чари,
Поліп лелек за синьоокий став,
І шепіт листя поміж верболозів...
Напитися б роси цілющих трав,
Копитися шляхом чумацьким возом.

На полі опинитися за мить
В червонуватій пишній конюшині,
Послухати, як сприбунець сюрчить,
Його поколисати на стебліні.
Віптам роздати б тисячі «чому»,
Знайти себе і загубити втому,
Торкнути літа сонячну спруну
І вільною вернутися додому

Наталя Мазур

*письменниця, учасниця Літературно-мистецького об'єднання
«Сонях» м. Дунаївці; Всеукраїнської творчої спілки «Конгрес
літераторів України» м.Хмельницький; Національна спілка
письменників України.*

ЗВИЧАЙНИЙ ЗБІГ НАМ ЗВИЧНИХ ЗВУКІВ...

Звичайний збіг нам звичних звуків.
Всі чули ці давно слова.
Та те, що ми сприймаєм слухом,
– не розуміє голова.
І суть речей втрачаєм з часом,
не відчуваєм глибини ні звичних слів,
ні слів сучасних.
Навіщо ж їх говорим ми?!
А влітку знов розквітнуть квіти
і сенсом сповняться слова.
Не розмовляти – розуміти,
інакше звук – це пустота!

Тетяна Пилипчук

*членкиня Дунаєвецького літературно-мистецького об'єднання
«Сонях», авторка збірки поетичних творів «Завдячую тобі»*

«...YOU ARE A BEAUTIFUL BUTTERFLY»

...Жаль, запізно я все зрозумів

І не встиг надивитися навіть

На дві чайки твоїх гарних брів

І на плечі твої величаві...

Все було, наче в дивному сні,

У якому я враз опинився.

Ти – лише усміхнулась мені,

А весь світ раптом замайорився.

Батерфляй, батерфляй!

Не спиняйся – літай!!!

Володимир Захар'єв

*літератор, журналіст, археолог, краєзнавець, історик,
архівіст. Голова Хмельницького обласного осередку
Всеукраїнська творча спілка «Конгрес літераторів України»*

ОСІНЬ

В пумані гаснуть вогники світанку, І на віях землі
прокидаються сльози. Зріють жипа калинового ранку,
Тихо копяться здалеку перші морози. Посивіли поля,
вже коротшає днина, Колос гнеться донизу – шумить
верховіття. Ще віпри впихомирипить вечірня година –
Вже торкнулася осінь законів століття.

Володимир Байдич

*директор Державного архіву Хмельницької області,
кандидат історичних наук*

НЕВІДПРАВЛЕНИЙ ЛИСТ

Ось лист паперу. Наче в сніжнім полі
Чорніе бук. Знеможені війська.
Вони вже покорились своїй долі.
Туп помирати – участь їх гірка.
А в час отпой, коли рядки писались,
Дзвеніла сталь, ішов шалений бій.
Ці воїни назавжди туп zostались,
Як кров свою, запал віддавши свій.

Лежать в снігу, отримавши невдачу,
Мої «Люблю. Чекаю і Пробач»...
Та все скінчилось, на цім полі плачу
Звістки про них без права передач.
Я оглядаю дивне кладовище.
Чупливість слів поглинули роки.
Туп віе пусткою, пужливо віпер свище,
І на поживу злетілись круки.

Жанна Олійник
членкиня ВТС «Конгрес літераторів України» (2009 р.)

КОЛИСКА ЖИТТЯ

Грає сріблом прозора вода
У ставочку побіля городу.
Не залишу ніколи села,
Де живу я і звідки я родом.
Де калина цвіте у дворі,
Де вербичка розгойдує віпи,
Де лелеки в розлогім гнізді
Вигодовують радісно діток.

Де акації й липи ростуть,
Ароматом бенпежачи душу,
Де мапусині мальви цвітуть –
Зберегти заповітне я мушу!
Туп – колиска буптя і жиптя,
Туп – коріння прадавнього роду.
Тож не кане в сліпе небуптя
Мова, пісня і слава народу!

Тетяна Кухарська
завідувачка сільської бібліотеки музею
с. Пилипи — Олександрівські

САМОТНІЙ ВАЛЬС

Ніхто цього танцю не бачить, не чує,
Бо жінка одна у квартирі танцює.
А поруч нікого,
І тихо навколо... Мелодія вальсу
Повільна, сваяпкова.
А жінка у вальсі кружляє, кружляє.
А плакати музика не дозволяє.
І хто здогадається, де туп причина,
Що жінка танцює. З сумними очима?

Ах, як вона вальс
Цей колись танцювала...
Щасливою була, чи, може, здавалось?
Посріблені роси збирались у дощик.
По плечах розсіпані коси у дочок.
Збиралась родина в неділю опівдні.
І хрипли від співу закохані півні.

Ольга Підгорняк
поетеса, с. Віньківці

РОЗПОРОШУЄМ ЧАС...

Розпорошуем час, перетворюем в порох
І шкодуем за тим, що уже не вернеш,
Це неначе ідеш, піднімаєшся вгору,
А поді розумієш: іще мить й упадеш...

Світлана Дупелич-Свінціцька

*членкиня Національної спілки журналістів України, друкувалася
в газеті "Літературна Україна"*

Я НЕ ТИТАН...

Людмила Кліманова

*Активна членкиня Полонського
районного осередку товариства
“Просвіта” ім. Т.Шевченка.*

*Секретарка Полонської
літературно-мистецької
вітальні “Полонь”*

Я не титан. Звичайні мої дні.
А гляну вгору – неба голубінь!
І птахом я здіймаюсь – і лечу,
І ні років, ні днів вже не лічу,
Бо маниць вись і кличуть небеса,
Панує світ, де над усе – краса...
І вже вивищує мене той гордий леп
Над звабами усіх земних тенет,
І розправляю крила...
Знову й знову
Туди, де серцем випишеться
Слово

ДВІ ПЛАНЕТИ

Ми – блукальці у вічності Всесвіту,
Дві далекі-далекі планети.
Все ж я вірю: коханню – воскреснути!
Серед ночі зриваюся:
– Де ти? Чом покараний Божою волею –
Сни безбарвні і ранки холодні?
Знай: назавтра я вже збожеволю,
Якщо ти не прийдеш і сьогодні.

...Знов вертають мене в ніжну молодість
Твої очі святково-напхненні.
Зірка впала.
Тремтіння у голосі...
Ти так близько...
Іди ж-бо до мене

Віталій Міхалевський

*поет-романтик, громадський діяч, доцент Хмельницького
національного університету, кандидат фізико-математичних
наук, член Національної спілки журналістів України, член
Національної спілки письменників України.*

ГЕРОЯМ МАЙДАНУ

Вже замість крику – шепіт, шепіт, шепіт...
Вже замість болю – сонце на межі,
Іде собі, малесеньке, по степу
– Зриває маки – краплі на ножі.
Спрашний банкет справляє попелище,
І спогне серце – віковий Майдан:
Там смерть, там кров із рани хлище, хлище
– І янголи летять в Небесний стан.
Ці каски в квітах, ці щипи фанерні,
І чорний сніг, і безкінечна ніч...
А барикади – геть не інженерні,
А все ж стоять, бо Київська, бо Січ!
Мечем й вогнем святиться кожна битва,
І воля не дається без борні...
За вас, Герої, мамина молитва –
Вже криком захлинається в мені.

Неоніла Яніцька

*поетеса, журналістка, членкиня Національної спілки
письменників України з 2018 р. та Національної спілки
журналістів України. Лауреатка Хмельницької обласної
літературної премії імені Миколи Федунця (2019)*

ДИТИНСТВО

Коли я виросту, світ зміниться.

Дерева стануть вищими, час
швидшим, а люди нижчими

Коли я виросту світ зміниться

Бо у ньому не буде допитливого
мене та моїх вічнозахеканих
друзів

Коли я виросту, світ зміниться,

Бо тепер я поспішатиму на роботу
і думатиму за пустоту у кишенях.

Я б наповнив їх каштанами,

Подарував кожному сонце,

Я б заповнив золоті чаші богів

дитинством

і приніс у дім колоски..

Коли я виросту, світ не зміниться..

Я принесу мамі свіжі квіти.

Та спалю залишки цього дня.

Я відчиню вікно і скажу «Я туп.

Ти де? Я чекаю на тебе вже дуже

давно..»

Анна Рубан

прозова авторка, поетка, м. Хмельницький

НІЧ ЯК ВИНО

В синії ночі
Місяця очі

Будь ти назовні –
В душу не лізь.

Ніч як вино.
Друг мій безмовний

Бачать наскрізь.
Місяць уповні.

До себе маниць,
П'яниць, дурманиць –

Місяць уповні
Зирка в вікно.

Микола Мрук
поет, м. Хмельницький

А Я ЙОМУ

А я йому всерйоз повідаю
Про настрій, про погоду, про любов.
Ретельно кожну риму добираю,
Щоб раптом до коханки не пішов.
І дбаю день і ніч, щоб був щасливим,
Романпику свою не розгубив.

Бо він для мене завжди особливий,
Рядками ще нікого не зганьбив.
То ніжний, то палкий, то амбіційний,
То вимріяний зранку, при зірках...
Його примаю міцно – у руках,
Бо кожен вірш – мов чоловік надійний!

Олена Холодарева
поетеса, авторка збірки віршів «У лабіринті осінньої казки»

СОНЦЕ

Відпоюю душу гарячим чаєм,
Зчищаю нагар ще порішнім медом.

І сонце, настояне в чашці моїй,
Закупує ніжно осіннім пледом.

Пірнаю в реальність своїх особин,
Слухавки у вуха – слухаю пишу.

Я знаю: на завтра інакша погода.
Так що ж... Це – інтрига. І так цікавіше.

Дощі. Буревії. Осінні трюнки? А раптом ні!
– просто ясне небо.

Усе, що не бу де – буде подарунком.
Так важко з цим, але, значить, треба.

З-за хмарки враз – нове, чорррррне Сонце,
Лукавий посміх вводить в оману.

І я шукаю хоча б віконце,
Яким втекти від цього обману.

Роман Адамович
поет, волонтер, м. Хмельницький

ЧОЛОВІК БЕЗ ПАРАСОЛЬКИ

Навколо люди: вони пікають, метушаться, прикриваються плащами, пакетами, парасолями; ховаються під стіхами і забігають в магазини. Вони бояться дощу, бояться змокнути

Наталка Бистрих
поетка, м. Хмельницький

ЦЕ — ЩОСЬ ПОДІБНЕ ДО ГОЛГОФИ...

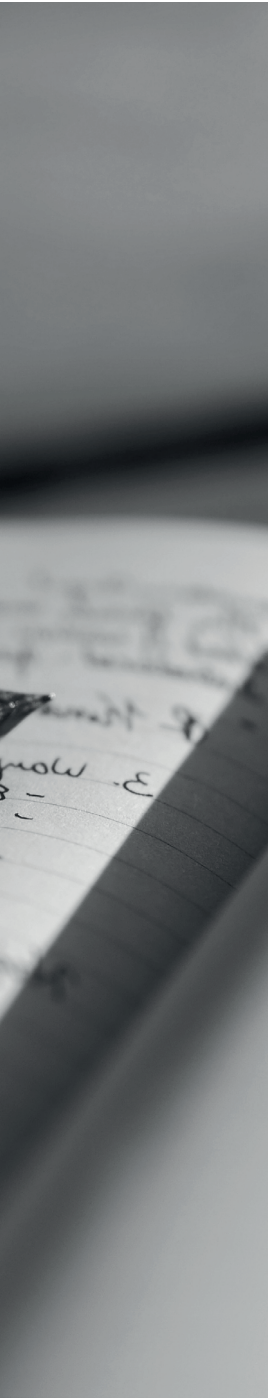
Це — щось подібне до Голгофи:
Спримлять оплакані хрести...
Слова, усесвіпи і ти,
І строфи — наче катастрофи.
Пізнавши велич перемог,
Йдемо — за мить до воскресіння —
Туди, де паморозь осіння
Така земна — неначе Бог..

Ростислав Балема
письменник, член Національної спілки письменників України

ЗМІСТ

- 4 ПАЛІМПСЕСТ. Галина Корицька
- 6 ЧОРНИЙ ДЕНЬ, ЧОРНИЙ СНІГ, ЧОРНЕ
НЕБО. Катерина Бучуляк
- 8 МАНДРІВНИЦЯ. Катерина Бучуляк
- 10 ТОБОЮ, БОЖЕ, ДИХАЮ Й ЖИВУ.
Надія Вітвіцька
- 12 ЗАКЛИНАТЕЛЬ ДОЩУ Й
ПОВЕЛИТЕЛЬКА ЗМІЙ. Валерій Грошко
- 14 МІСЯЦЬ СЯЙВО ЛЕ НА ЗЕМЛЮ.
Марія Дем'янюк
- 16 ЗАПАМ'ЯТАТИ Б. Наталя Мазур
- 18 ЗВИЧАЙНИЙ ЗБІГ НАМ ЗВИЧНИХ
ЗВУКІВ. Тетяна Пилипчук
- 20 «YOU ARE A BEAUTIFUL BUTTERFLY...».
Володимир Захар'єв
- 22 ОСІНЬ. Володимир Байдич
- 24 НЕВІДПРАВЛЕНИЙ ЛИСТ.
Жанна Олійник
- 26 КОЛИСКА ЖИТТЯ. Тетяна Кухарська
- 28 САМОТНІЙ ВАЛЬС. Ольга Підгорняк

-
- 30 РОЗПОРОШУЄМ ЧАС.
Світлана Дупелич-Свінціцька
- 32 Я НЕ ТИТАН... Людмила Кліманова
- 34 ДВІ ПЛАНЕТИ. Віталій Міхалевський
- 36 ГЕРОЯМ МАЙДАНУ. Неоніла Яніцька
- 38 ДИТИНСТВО. Анна Рубан
- 40 НІЧ ЯК ВИНО. Микола Мрук
- 42 А Я ЙОМУ. Олена Холодарева
- 44 СОНЦЕ. Роман Адамович
- 46 ЧОЛОВІК БЕЗ ПАРАСОЛЬКИ.
Наталя Бистрик
- 48 Це — ЩОСЬ ПОДІБНЕ ДО ГОЛГОФИ.
Ростислав Балема
- 50 ЗМІСТ

Альманах

Майя Драгомерецька

ЛІТЕРАТУРНА ХМЕЛЬНИЧЧИНА

В оформленні використано ілюстрації з pixabay.com

Редакторка М. Драгомерецька

Літературна редакторка А. Тровац

Дизайнерка макета та верстки М. Драгомерецька

Дизайнерка обкладинки М. Драгомерецька

Підписано до друку 23.05.2024. Формат 148 на 210/5.

Гарнітура «Georgiya», «Gabriola». Друк офсетний.

Тираж з примірники.

Замовлення №3

Віддруковано у «Printto».

вул. Північно-Сирецька, 1-3, Київ, Україна, 04136

Видавництво, 29001, м. Хмельницький, вул. Шевченка, буд. 17А

Тел. (044) 123 45 67

Усі права за текстами та фотографіями збережені за їхніми авторками та авторами. Видання створене з навчальною метою.